

Phần 2

Tít... tí... tí...

Bật người dậy tắt vội chuông điện thoại báo thức. Tuấn Nam vươn vai thật sáng khoái.

Vệ sinh cá nhân xong, Tuấn Nam mở tủ lựa một chiếc áo sơ mi sọc carô màu xanh dương đậm thật trẻ trung, năng động.

Anh đứng trước gương, nở một nụ cười thật tươi:

- Cố lên nha Tuấn Nam!

Khá hài lòng với hình thức, Tuấn Nam với lấy quyển Anh văn chuyên ngành, anh lướt mắt thật nhanh trong khi chờ Khôi Vỹ tới.

- Chà! Hôm nay trông con thật chững chạc. Con đi đâu mà ăn mặc tươm tất thế, Tuấn Nam.

Tuấn Nam cười, lễ phép:

- Dạ, bác Ba mới đi tập dưỡng sinh về hả bác? Bác vô nhà ngồi chơi.

Ông Ba với thân hình cao, gầy nhưng khỏe khoắn, vừa nói vừa làm thêm vài động tác hít thở trước mảnh sân hẹp.

- Ừ. Bác đi tập Thái Cực quyền cho khỏe mà. Già rồi, ngồi không dễ bệnh lắm. Mà con đi thực tập hay phỏng vấn xin việc gì phải không? Bác có nghe con Gia Linh nói, mà tao không nhớ rõ?

Tuấn Nam nhỏ nhẹ:

- Ừa! Gia Linh nói gì bác?

Ông Ba gật gù:

- Ồ! Bác nghe đâu nó nói ở công ty nó đang xây thêm chi nhánh, sànp tập gì đó cho lĩnh vực thể thao, giải trí. Nghe nói, đợt này công ty đang cần nhiều công nhân và kỹ sư lắm. Nó nói đọc danh sách phỏng vấn thấy tên cậu nhưng nó không chắc.

Thoáng bối rối về sự quan tâm hơi đặc biệt của Gia Linh dành cho mình, Tuấn Nam vội đánh trống lảng:

- Dạ vâng! Mà dạo này con thấy bác Ba luyện Thái Cực sắp đạt đến cực đỉnh rồi hay sao mà bác khỏe, da của bác hồng hào hẳn ra. Bác thấy khỏe khoản hơn trước phải không bác?

- Ôi! Chứng bệnh viêm phổi của bác hay phát lúc trở trời. Mà bác mạnh giỏi ngày nào là tao mừng ngày ấy rồi!

Đang mải mê trò chuyện, từ sau nhà Gia Linh bung chiếc mâm nhỏ có hai tô hủ tiêu trông thật hấp dẫn, nghi ngút khói bước lên. Đặt nhẹ mâm bung từng tô ra đặt trước mặt hai người, Gia Linh nở một nụ cười nhẹ, giọng dịu dàng:

- Ba với anh Nam dùng bữa sáng.

- Ôi! Làm phiền Linh quá! Nam cũng có phần nữa sao?

Nhìn gương mặt ửng hồng còn lấm tấm mồ hôi của Gia Linh, Tuấn Nam nói giọng xúc động:

- Trông hấp dẫn quá. Tối qua làm ca đêm về khuya, không lo nghỉ ngơi mà Linh còn thức sớm để nấu nướng. Bác Ba thiệt là có phước.

Đặt vội chiếc đĩa màu xanh, có chanh, ớt, hành lá, Gia Linh ngượng ngùng:

- Anh làm em nở mũi rồi nè! Thôi, ba với anh Nam ăn nhanh đi, kéo nguội không ngon. À, hôm nay anh Nam phải ăn thật no, giữ tinh thần thật sảng khoái, thoải mái để phỏng vấn cho tốt nữa chứ.

Tuấn Nam vừa cười, vừa cầm đĩa:

- Thôi, bác cháu mình ăn đi bác, kéo nguội. Mà em ăn luôn đi Linh, cho vui!

Linh cười dịu dàng:

- Lát em ăn sau, anh à!

Khôi Vỹ bước vào cắt ngang câu chuyện, không thấy ông Ba, Khôi Vỹ nhanh nhẩu:

- Trời ạ! Giờ này mà còn ăn hủ tiêu, sượng quá hén mày. Sắp trễ rồi kia...

Anh chợt khựng lại khi thấy ông Ba:

- Ủa! Con chào bác Ba. Bác và Tuấn Nam đang dùng bữa sáng sao? Thôi, ăn từ từ đi Nam, tao đợi.

Tuấn Nam lờ mắt:

- Đúng là đồ tươu tướp. Vô nhà đợi tao chút!

Ông ba cười hiền:

- Khôi Vỹ à! Vô nhà uống nước, đợi thằng Nam chút đi con!

Nuốt thật nhanh, húp vôi tô hủ tiếu Tuấn Nam nôn nao:

- Thôi, thưa bác, tụi con đi đây. Trễ rồi. Mình đi thôi Vỹ?

Dắt xe ra tới đầu hẻm, đặt tay lên tay lái của chiếc Wave RS, như chợt nhớ ra, Khôi Vỹ quay người, lại nhìn Tuấn Nam với ánh mắt đùa cợt:

- Chà! Hôm nay anh Nam bánh bao quá. Sao mà dám ăn mặc diện hơn cả tao nữa hả? Mà làm tao phải nghi ngờ, suy nghĩ lại về “sắc đẹp trời ban” của tao quá. Tao đảm bảo với phong độ này, mà sẽ làm cho nữ giám đốc trẻ phỏng vấn mà cũng sẽ phải đau tim mà ngã vào vòng tay mà.

Vừa nói vừa diễn tả, Khôi Vỹ thật hóm hình.

Cười sáng khoái, Tuấn Nam vỗ vào lưng Khôi Vỹ:

- Thôi, không ai tranh giành sắc đẹp với mà. Mà là đẹp nhất không ai bằng đâu. Mà trễ giờ phỏng vấn là tao “xử” mà đó. Nhanh lên, ở đó mà mơ mộng.

Khôi Vỹ leo lên đờ máy xe:

- Lên đi, tao chờ cho.

Chiếc xe lao vút trên đường.

Tòa nhà cao tầng của công ty dần hiện ra.

Dừng xe cho Tuấn Nam bước xuống, Khôi Vỹ giọng trịnh trọng:

- Cố lên nha mà. Chúc mà có một buổi phỏng vấn thành công.

Tuấn Nam xua tay:

- Ủ. Mà đi lo việc mà đi. Tao đi đây.

Anh bước lên cầu thang, men theo lối dẫn vào trước văn phòng phỏng vấn của công ty. Mọi người xếp hàng chờ đông nghẹt trước cửa phòng.

Một cô thư ký ăn mặc gọn gàng, lịch sự bước ra, tay ôm xấp hồ sơ, sửa lại chiếc kính cận rồi giọng nhẹ nhàng vang lên:

- Mời người đầu tiên vào phỏng vấn. Anh Trịnh Tuấn Nam.

Mới bước vào nên không nghe rõ, Tuấn Nam ngồi xuống ghế.

Giọng cô thư ký lại vang lên:

- Trịnh Tuấn Nam, xin hỏi có đến không ạ.

Tuấn Nam giật mình, giơ tay, đứng bật dậy.

- Có đây.

Cô thư ký mỉm cười nhẹ, chỉ tay về văn phòng.

- Mời anh rẽ phải, đến phòng số hai, lầu ba, sẽ có người phỏng vấn anh. Chúc anh thành công.

Tuấn Nam cười xã giao:

- Ô! Cảm ơn cô.

Bước đi, lòng hồi hộp, Tuấn Nam sửa lại áo, chiếc cà vạt xem có ngay ngắn chưa rồi tự tin ngẩng cao đầu bước nhanh đến phòng phỏng vấn.

Anh gõ nhẹ vào cánh cửa bằng gỗ quý khép hờ. Trong văn phòng vang lên giọng nữ thật nhẹ nhàng, nghiêm trang:

- Mời vào!

Xoay nhẹ nắm cửa bước vào văn phòng, chiếc ghế xoay được quay lại hướng về Tuấn Nam. Anh khựng lại, nét mặt căng thẳng vì trước mặt anh là cô gái đã gây cho anh nhiều bất ngờ, rắc rối mang tên Cẩm Hoa.

Cẩm Hoa không tỏ thái độ ngạc nhiên, mà bình thản đến lạnh lùng:

- Chúng ta lại gặp nhau. Trái đất thật tròn. Mời ngồi!

Tuấn Nam nhìn Cẩm Hoa trân trân, gượng gạo:

- Tôi... tôi... bất ngờ quá. Cảm ơn cô.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Cẩm Hoa, Tuấn Nam thâm quan sát, suy nghĩ: “Cẩm Hoa hôm nay trông thật khác, chừng chặc hẳn trong bộ vest, với màu xanh ngọc bích trang nhã may thật sắc sảo...”

Xoay xoay cây bút mạ vàng trên tay, cô nhìn vào hồ sơ của Tuấn Nam, rồi khẽ giọng:

- Chúng ta bắt đầu nhé. Anh bình tĩnh rồi chứ Tuấn Nam.

Tuấn Nam cố ra vẻ lịch sự:

- Dạ... ờ được rồi, cô nói đi.

Nhìn Tuấn Nam với ánh mắt nghi ngờ, Cẩm Hoa vẫn giữ giọng lạnh lùng:

- Trong hồ sơ của anh ghi là anh đang theo học năm cuối tại Đại học Kiến Trúc, có đúng không?

Tuấn Nam gật gù, nuốt nước bọt:

- Dạ, đúng rồi!

Cô giấu nụ cười thích thú vì điệu bộ căng thẳng của Tuấn Nam, Cẩm Hoa lên giọng:

- À, anh cứ nói chuyện bình thường, không cần phải “dạ thưa” đâu. Tôi ghét mấy người giả nai lắm.

Tuấn Nam cau mày.

Cẩm Hoa chỉnh sửa lại chiếc áo vest rồi tiếp tục câu chuyện:

- À, mà này! Anh muốn xin làm việc bán thời gian ở công ty chúng tôi phải không?

Cố giữ thái độ bình tĩnh với những câu nói xóc hông của Cẩm Hoa, Tuấn Nam nghiêm mặt:

- Vâng!

Cẩm Hoa chớp mắt, giọng tò mò:

- Vậy ngoài đi học, các văn bằng đính kèm trong hồ sơ thì anh còn biết chơi một môn thể thao nào khác như: trượt băng nghệ thuật hay đơn giản là trượt patin chẳng hạn?

Tuấn Nam thoáng cau mày nghi ngờ, nhưng kịp gật đầu tự tin:

- Trước đây tôi từng là đội trưởng của đội patin của khoa, cũng từng đi thi và đoạt giải. Còn trượt băng nghệ thuật do không có điều kiện nên tôi không tìm hiểu rõ về môn này.

Nhìn thẳng vào mặt Tuấn Nam, Cẩm Hoa lóe lên tia nhìn tinh quái:

- Thôi được rồi? Anh về đi. Công ty sẽ liên hệ với anh sau.

Tuấn Nam nhìn cô khó chịu, thất vọng, giọng buồn rười rượi:

- Ô... tôi chưa được thử tay nghề. Cô có biết phỏng vấn không đó... lẽ nào vì chuyện...

Đứng phắt dậy, Cẩm Hoa cắt lời Tuấn Nam:

- Tôi có nói không nhận anh vào làm đâu. Cứ về an tâm đợi tin. Chưa gì đã... Mà ngày mai đầu giờ làm việc, anh trở lại đây gặp tôi để nhận việc.

Anh nở một nụ cười mừng rỡ, vẻ mặt hồi hận:

- Tôi cảm ơn cô nhiều lắm, xin lỗi vì đã hiểu lầm... Chào cô.

Bước ra khỏi văn phòng phỏng vấn, Tuấn Nam làm động tác mừng rỡ của người thành công.

Mỉm cười một mình, anh rảo bước thật nhanh dọc theo dãy hành lang, hai bên được trồng những thảm hoa rực rỡ sắc màu xanh mướt.

Chạy đến vồ mạnh vào vai Khôi Vỹ đang đứng đợi, anh hồ hởi:

- Tao được đồng ý nhận vào làm rồi mày ơi. Tao mừng quá. Công việc bán thời gian như thế này phù hợp với tụi sinh viên chuẩn bị ra trường như tụi mình. Tao có thể an tâm cho việc học cho đến ngày tốt nghiệp ra trường rồi.

Khôi Vỹ và Tuấn Nam đập mạnh bàn tay vào nhau vui mừng. Khôi Vỹ đề nghị:

- Mày giỏi lắm! Phải đi ăn mừng đi chứ. Mày khao tao nha!

Tuấn Nam cười tít mắt, giọng ẻo lả:

- OK. Mời anh Vỹ? Đến chỗ cũ hén?

Vừa chờ Tuấn Nam, Khôi Vỹ vừa huýt sáo.

Tuấn Nam nhìn khung cảnh xung quanh đường, suy nghĩ mông lung: “Không ngờ bà chằn đó lại là trưởng phòng tuyển dụng của một công ty lớn như vậy. Mà sao cô ta lại dễ dàng tuyển dụng với mình, không biết cô ta có mục đích gì đây?...”

Ngồi nhìn vào màn hình máy vi tính, gõ thật nhanh trên bàn phím, rồi tắt máy tính, Cẩm Hoa làm động tác thư giãn. Đứng dậy rời bàn làm việc chuẩn bị ra về, cô khom lưng lấy xấp hồ sơ trên bàn:

- Mời cô chủ dùng chút nước trái cây ạ.

Hơi ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn cô thư ký mới vào thử việc, giọng ngọt ngào:

- Tôi cảm ơn Thu Lan. Cô ngồi xuống ghế đi. Mà nè, cô cứ gọi tên tôi, đừng xưng hô như vừa nãy, tôi ngại lắm.

Bước tới, đặt ly nước xuống bàn làm việc, cô thư ký Thu Lan với dáng vóc nhỏ bé đưa tay sửa lại trang phục, cúi đầu:

- Dạ thưa, tôi không dám trái lời. Ông chủ đã bảo ai cũng phải gọi cô như thế trong công ty này ạ. Tôi không muốn mất việc đâu.

Cầm Hoa thoáng buồn, gật gù:

- À thì ra là vậy.

Thu Lan đứng khép nép, tựa vào mép bàn. Cầm Hoa nhìn Thu Lan chớp nhẹ viền mi cong vút, giọng nhẹ tênh:

- Thu Lan vào làm việc ở đây cũng gần hai tháng rồi phải không?

Thu Lan đáp lí nhí:

- Dạ vâng.

Cầm Hoa cười xòa:

- Thôi, đừng có căng thẳng như thế. Tôi là con của ông chủ, nhưng dù cô là nhân viên thì cũng không nên xưng hô xa lạ như thế. Mọi người đều bình đẳng mà. Mà này? Thu Lan hình như là bà con với vú Sáu nhà tôi thì phải? Vú Sáu hay hỏi thăm tôi về Thu Lan lắm đó.

Hơi thoải mái hơn bởi giọng nói dịu dàng, gần gũi của Cầm Hoa, Thu Lan bớt dè dặt:

- Vú Sáu là em ruột của một bà dì bên ngoài tôi.

- À, ra là vậy!

Thu Lan chợt nhớ, kêu lên:

- Thôi chết! Nói chuyện mãi mà quên cô chủ... í quên, Cầm Hoa dùng nước trái cây đi, tốt cho làn da của phụ nữ lắm đó. Thôi, Lan ra ngoài đây.

Nói xong, Thu Lan quay lưng bước đi nhẹ.

Cầm Hoa gật đầu làm động tác tạm biệt. Nhìn theo Thu Lan đến khi cánh cửa phòng khép lại Cầm Hoa bung ly nước trái cây uống một hơi ngon lành.

- Ngon quá!

Tín hiệu tin nhắn phát lên, Cầm Hoa cầm chiếc điện thoại nắp trượt lên, đọc lướt nhanh:

“Cô Cầm Hoa à! Chiều nay ông chủ có công việc đột xuất nên không về sớm dùng bữa tối với cô chủ được”.

Cầm Hoa thoáng nhíu mày, làm vẻ bức bối khi đọc dòng tin nhắn lạ mà không biết của ai, thoáng nghĩ:

- Chắc của mấy nhân viên của ba thực hiện theo lệnh của ba? Mà không, ba đã hứa là chiều nay về nhà để cùng dùng bữa cơm thân mật gia đình, cùng nhau mừng kỷ niệm sinh nhật của mẹ kia mà: Thật bức mình quá!

Cất chiếc điện thoại vào ví, bỏ chiếc laptop sang trọng Vaio vào giỏ, cô dọn nhanh những thứ linh tinh trên bàn gọn gàng lại, sải bước thật nhanh ra ngoài. Khép cửa phòng lại, cô bước xuống tầng trệt, nhìn ra ngoài sân không thấy xe đợi sẵn, nên lấy điện thoại nhấn số gọi taxi, rồi đứng tựa lưng vào chiếc cột tròn to với hoa văn kiểu cách. Ba phút sau, chiếc taxi Mai Linh màu xanh đã thoáng xuất hiện ở cổng công ty. Anh tài xế taxi trẻ mở cửa xe cho Cầm Hoa bước vào.

- Chiều nay về sớm hơn mọi ngày hả cô Cầm Hoa?

Cầm Hoa gật đầu, cười nhẹ:

- Vâng. Hôm nay công việc ít nên tôi về hơi sớm hơn mọi ngày. Mà này, anh vui lòng chạy nhanh hơn giùm tôi nhé.

Ngước nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Cầm Hoa có vẻ gấp gáp không yên, anh tài xế nhấn nút chỉnh máy lạnh đỡ lạnh hơn rồi nhẹ nhàng bắt chuyện:

- Được rồi. Mà cô Cầm Hoa thấy đường phố Sài Gòn mấy năm nay thay đổi rõ phải không, tôi thấy xe cộ ngày càng đông hơn, ô nhiễm, có nhiều người chạy xe ẩu tả thấy mà lo. Cô Hoa quay kính xe lên cho đỡ bụi. Lần này về nước, cô thấy Sài Gòn có gì mới lạ không? Cô thấy thích nghi hơn với khí hậu ở đây chưa?

Anh tài xế nhiệt tình làm cho Cầm Hoa thấy thoải mái hơn và quên đi chuyện đang làm cô bức bối. Cầm Hoa cười tươi, giọng lấp lửng:

- Thấy cũng quen rồi anh à. Mà tôi theo ba qua nước ngoài từ hồi bốn, năm tuổi. Lúc đó Sài Gòn trong trí nhớ tôi còn khá mơ hồ. Giờ về, Sài Gòn đối với

tôi cũng xa lạ lắm, nhưng cảm xúc thì thích thú và tôi rất thích nơi này, vì dù sao đây mới chính là quê hương của tôi mà. Mà này, tôi thấy nơi này nhộn nhịp không kém gì các thành phố nước khác đâu.

Thấy Cẩm Hoa có vẻ phấn khởi hơn, anh tài xế taxi nói tiếp:

- Xa quê hương lúc cô còn quá nhỏ, cô Hoa nhỉ? Tôi nghe ông chủ tự hào khoe với mấy ông bạn, cô đã tốt nghiệp loại xuất sắc khoa quản trị kinh doanh ở bên Chicago. Tôi thật khâm phục cô quá.

Cẩm Hoa cười tươi:

- Trời đất! Ba tôi thiệt là. Anh đánh giá tôi cao quá rồi đấy, làm tôi sắp phải đi “vá mũi” lại rồi nè. Mà tôi thấy tài xế mà vui vẻ như anh thì cũng quý lắm đó. Chắc khách hàng nào cũng hài lòng về anh thôi. Mà tới nhà tôi rồi, anh cho tôi gửi tiền xe nhé.

Anh tài xế taxi cười nhận tiền rồi bước xuống mở cửa xe cho Cẩm Hoa:

- Tạm biệt cô Hoa.

- Chào anh.

Chiếc taxi lao vút nhanh rồi khuất hẳn sau những dãy biệt thự, hòa vào dòng xe lấp lánh muôn màu của ánh sáng.

Cẩm Hoa lục trong túi tìm chìa khóa, đang loay hoay thì từ trong biệt thự, men theo con đường được rải đầy sỏi trắng, thấp thoáng bóng vú Sáu chạy ra.

Cẩm Hoa mừng rỡ, gọi:

- Vú! Sao vú biết con về mà ra mở cổng vậy?

Vú cười phúc hậu:

- Vú nghe tiếng xe, tính đi ra vườn cắt thêm mấy cành dương để chưng bình hoa thì thấy con. Thôi, vô đi con.

Bước chân sáo theo ôm lấy cánh tay của vú Sáu, Cẩm Hoa cười hồn nhiên:

- Ủa! Vú đang làm món gì mà thơm mùi hấp dẫn quá vậy? Con đói quá.

Bước theo Cẩm Hoa, vú nói:

- Đang nướng cho xong cái ổ bánh, con à.

Cẩm Hoa líu lo:

- Bánh gì vậy vú? Sắp chín chưa, vú nhớ cho con thử liền nha!

Vú Sáu gật đầu:

- Ồ, vú làm bánh bông lan giòn. lát nữa, con thay đồ rồi xuống phụ bắt bông vô bánh với vú. Ngày xưa, mỗi lần sinh nhật là bà chủ bắt phải có ổ bánh bông lan cho bà. Nếu không, bà không vui, con ạ.

Đang vui, nghe nhắc đến mẹ, Cẩm Hoa xịu mặt xuống, lòng cô buồn rười rượi. Cô chợt thấy lạnh lẽo vì không được ở trong vòng tay ấm áp của mẹ trong ngày vui này.

Suy nghĩ lại, Cẩm Hoa thấy đau quặn lòng vì mới đây mà đã bảy, tám năm cô không được nhìn thấy mẹ, bà đã rời xa cô vĩnh viễn. Ngồi xuống chiếc xích đu sát giàn hoa thiên lý thơm nồng, cô ngược nhìn khoảng trời rộng. Mặt trời dần lặn xuống khuất sau những dãy nhà. Cô chợt thấy khóe mắt cay cay, thoáng mơ được mẹ ôm vào lòng.

- Hồi trưa, ông chủ nói sẽ thu xếp công việc sớm để từ Vũng Tàu về ăn bữa tối với cô. Ông nói kỷ niệm sinh nhật bà mà để cô ở nhà ăn một mình thì tội nghiệp cô quá...

Đang mơ màng, vú Sáu chợt cất tiếng làm Cẩm Hoa giật mình lắm lắm:

- Ủa! Vú nói ba con trưa điện thoại về nhà nói vậy hả vú?

- Ừ, đúng rồi.

- Sao kỳ vậy ta?

Vú Sáu thắc mắc:

- Gì mà trắng sao hở con?

Cẩm Hoa vội lắc đầu, xua tay:

- Ồ... không, không có gì đâu vú ơi. Con lên tắm rửa, rồi xuống phụ vú hén!

Vú Sáu gật gù:

- Ồ. Tắm rửa đi, nghỉ ngơi chút rồi xuống phụ vú.

Nói xong, vú Sáu đi vào bếp. Cẩm Hoa bước lên từng bậc thang, mà suy nghĩ mông lung.

Mở cửa phòng, quăng chiếc cặp, Cẩm Hoa nằm duỗi thẳng người trên chiếc giường êm ái. Nhắm mắt, lim dim, bất ngờ con Ki Ki nhảy lên mình, liếm nhẹ lên mặt Cẩm Hoa làm cô giật mình:

- Ôi trời ơi! Mày hả Ki Ki, mày làm tao tưởng ai...

- Gấu... gấu....

Con Ki Ki ngồi xuống giơ hai chân lên, chiếc lười đỏ hồng lè ra. Cẩm Hoa kéo con Ki Ki lên ôm chặt vào mình:

- Ôi! Tao xin lỗi mày. Chút nữa xuống phòng ăn, tao bù cho mày... cục xương nha cưng.

Cẩm Hoa ôm con Ki Ki trò chuyện to nhỏ như đang tâm sự cùng người:

- Cưng à! Sáng giờ, chị đi làm, ở nhà vú Sáu cô cho mày ăn không. Ba tao bận công việc suốt mày à. Ở nhà chỉ có vú Sáu và mày là quan tâm đến tao. Mày ngoan nha. Thôi, chị em tụi mình cùng thư giãn với âm nhạc nhé cưng.

Bỏ con Ki Ki xuống, Cẩm Hoa với lấy chiếc điều khiển từ xa khởi động dàn máy âm nhạc hiện đại của ba cô mua tặng hôm về nước, lựa chọn bài hát, Bài hát mang âm điệu nhẹ nhàng, trẻ trung “Quên” vang lên, làm cho Cẩm Hoa lắng dần nỗi buồn, chìm dần vào giấc ngủ với vẻ mặt mệt mỏi.

Rằm!

Đang say trong giấc ngủ chợt cánh cửa sổ bị gió lùa nên đóng sầm lại, căn phòng tối om, con Ki Ki thì nhảy cẫng lên kêu:

- Gấu gấu...

Nhanh tay bật vội đèn lên, Cẩm Hoa chạy nhanh vào phòng vệ sinh rửa mặt, cột tóc lên. Thay bộ đầm ngắn thoải mái, cô cúi xuống ôm con Ki Ki bước xuống lầu, đi vào phòng ăn:

- Vú Sáu ơi! Có đồ ăn chưa vú?

Không thấy vú Sáu trả lời, Cẩm Hoa bước đến bàn ăn, ngạc nhiên:

- Ủa! Vú ngồi đây làm gì mà thờ người ra, con gọi mà vú không trả lời con thế?

Vú Sáu giật mình:

- Ủa...

Cẩm Hoa tròn mắt:

- Vú sao vậy?

Giật mình vì đang ngủ gật, vú đứng bật dậy:

- Trời ơi! Vú ngủ quên. Lúc này vú lên phòng gọi con xuống, mà vú thấy cửa phòng mở, còn con thì ôm con Ki Ki ngủ say quá, nên vú không gọi. Ngồi một mình không ai nói chuyện, vú buồn quá nên ngủ gục...

Cầm Hoa che miệng cười:

- Vú thiệt là... Mà ba con về chưa vú?

Vú Sáu bước đến nhìn đồng hồ treo trên tường:

- Ủ, cũng trễ, hơn tám giờ rồi mà sao ông chủ chưa về nhỉ? Mà chiều đến giờ con có nhận được cuộc điện thoại nào của ông chủ gọi về không con?

Cầm Hoa thấp thỏm:

- Dạ không, vú ơi!

Bước đến tủ lạnh, rót một ly nước uống cạn, Cầm Hoa lướt mắt nhìn đảo một vòng. Mâm cơm được bày ra thật thịnh soạn, thơm tất đủ các món ăn hấp dẫn mà ngày xưa mẹ cô thích. Chiếc bánh sinh nhật to tròn, bên trên được trang trí bông hồng, hoa văn bằng kem thật sắc sảo, cây nến được cắm sẵn. Cầm Hoa chợt nhớ đến mẹ, rung rung nước mắt.

Đặt chiếc ly xuống bàn, cô chạy lên phòng, nói vội:

- Con đi lên đây một chút nha Vú!

Chạy vội lên sân thượng, con Ki Ki chạy quần theo chân cô, đứng ra sát lan can ngắm nhìn lên bầu trời đầy sao. Gió thổi mát rượi mang theo tất cả mùi hương của đất trời. Nhắm mắt mơ màng, gương mặt dịu hiền của mẹ cô dần hiện ra, Cầm Hoa hét lớn:

- Mẹ...

Chợt nghe tiếng công mở, chiếc xe bóng loáng của ông Thành Phát lướt nhẹ vào khoảng sân rộng.

Cầm Hoa mừng rỡ:

- Ba...

Câu nói đứt quãng giữa chừng khi cô thấy ba cô bước ra khỏi xe với một người đàn bà trẻ, hai người cùng diu tay nhau, đến bên chỗ khuất của hiên nhà, người đàn bà đó còn ôm lấy cổ, hôn thắm thiết với ông Thành Phát.

Đất trời như sụp đổ, Cầm Hoa thấy mắt nhòa dần bởi những giọt nước mắt đang thi nhau tuôn trôi. Cô bối rối:

- Trời ơi! Gì thế này? Hôm nay là sinh nhật mẹ, đây là một ngày thiêng liêng, tại sao ba có thể... đưa người đàn bà xa lạ về ngôi nhà này...

Nhìn xuống một lần nữa để chắc chắn không nhìn lầm, hai chân của Cẩm Hoa cứ bủn rủn. Bóng đêm đang chực chờ ôm lấy cô. Lòng cô quặn thắt khi sự thật lại được chứng minh một lần nữa chắc chắn hơn.

Chiếc taxi được ba cô gọi đến để chở người đàn bà kia về trờ tới, hai người vẫn không quan tâm đến. Ông Thành Phát quăng chiếc cặp xuống nền gạch, ôm lấy người đàn bà hôn tới tấp, áp mặt dần xuống đôi gò ngực căng tràn nhựa sống của người đàn bà kia.

Cẩm Hoa quay mặt chỗ khác, cô không dám chứng kiến tiếp cảnh tượng đau lòng như thế nữa. Cô thấy chao đảo. Cô ngồi bệch xuống đất, ôm mặt khóc nức nở:

- Không... không...

Cô đấm tay xuống đất:

- Không thể xảy ra điều đó. Lẽ nào ba đã quên mẹ. Ba đã quên đi hình bóng thân thương của mẹ mình chỉ mới có mấy năm sao? Trời ơi! Tại sao ba lại vô tình, vô trách nhiệm như vậy. Hu hu...

Bật dậy, lao nhanh như không còn để ý đến sự vật xung quanh, Cẩm Hoa nức nở đóng sầm cửa lại, nằm gục xuống giường nghẹn ngào trong cơn đau.

Chốc chốc lại nhìn vào phòng làm việc của Cẩm Hoa, Thu Lan thắc mắc:

- Sao từ sáng tới giờ Cẩm Hoa cứ ở trong phòng làm việc mà không ra ăn trưa. Lạ thật!

Bước tới, một tay ôm xấp hồ sơ dày cộm, tay còn lại định giơ lên gõ cửa phòng Cẩm Hoa, nhưng lại thôi, cô sốt ruột lo lắng đi đi lại lại trên dãy hành lang. Chợt nhớ đến vú Sáu, cô bật điện thoại lên để gọi hỏi thăm về Cẩm Hoa.

Vừa bật điện thoại bấm số, vừa bước xuống cầu thang, bất ngờ cô va phải một thân hình to béo đang chạy nhanh lên lầu, khiến xấp hồ sơ vung vãi khắp nơi.

- Ôi trời!

Thu Lan quờ quạng, nhăn mặt, xuýt xoa kêu lên:

- Trời đất ơi! Ui da... đi đứng gì mà không nhìn trước nhìn sau...

Người to béo va phải Thu Lan là Khôi Vỹ. Bối rối, đưa tay gãi gãi đầu, Khôi Vỹ khom người xuống nhặt thật nhanh mớ giấy tờ, rồi sắp xếp thật ngay ngắn, miệng anh thì cứ xin lỗi rồi rít:

- Xin lỗi... xin lỗi cô...

Như không để ý đến Khôi Vỹ, Thu Lan quờ quạng để tìm chiếc mắt kính. Cô sờ soạng bất ngờ trúng tóc và lùa tay vào cổ áo của anh.

Khôi Vỹ nhảy nhồm như bị kiến cắn:

- Ố... ớ... gì vậy... cô, cô định làm gì vậy hả?

Thu Lan lắc đầu, xua tay:

- Xin lỗi... tôi đang tìm...

Khôi Vỹ cắt ngang lời của Thu Lan:

- Tôi chưa thấy cô gái nào lạ như cô. Tự dưng sờ soạng lung tung khắp người của người khác.

- Có rồi!

Thu Lan kêu lên.

Khôi Vỹ lắc đầu:

- Ôi trời! Thì ra này giờ cô tìm mắt kính cận. Cận chắc cũng “mấy chục độ” nên không thấy. Mà cô sao không nói để tôi tìm giúp. Thiệt tình! Làm tôi hiểu làm...

Lấy khăn giấy lau nhanh chiếc kính rồi đeo vào, Thu Lan sửa lại dáng đứng, lên giọng:

- Nè, cái anh kia! Nãy giờ tôi bận nên không trách anh, anh không xin lỗi mà còn nói này nói nọ tôi là sao?

Nụ cười làm huê nở ra trên gương mặt tròn trĩnh của Khôi Vỹ:

- Chưa biết ai đâm sầm vào ai à nha. Con gái gì mà “chưa đi đã chạy, chưa chạy đã đòi... bay”.

Thu Lan liếc Khôi Vỹ:

- Ê! Anh nói gì đó hả? Nhân viên mới vào công ty mà ăn nói không lịch sự là tôi méc với cô Cẩm Hoa, coi như anh tiêu đời đó. Lo mà biết điều một chút!

Khôi Vỹ cười nhăn răng:

- Trời! Giọng điệu “ma cũ ăn hiệp ma mới”. Tôi mới vào làm thì sao nào? Bộ cô không nghe giới thiệu Khôi Vỹ tôi đang giữ chức vụ trưởng phòng Marketing sao cô bé? Mai một cô xin làm thư ký riêng đấm lưng cho tôi còn không được nữa là. Hừ...

Thu Lan kênh mặt:

- Xí! Còn khuya bạn ơi. Chức trưởng phòng gì đó của anh cũng chỉ là nhân viên trong công ty này thôi. Còn cô Cẩm Hoa, anh biết cô ấy là ai không? Cô ấy là con của ông chủ công ty này đó...

Khôi Vỹ nhún vai:

- Ôi! Cô Cẩm Hoa... con của tổng giám đốc công ty nào đó hả? Mà hình như cô ấy cũng mới vào công ty này... Cô tưởng tôi ngán cô ấy chắc. Xời!

Chợt có một giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng thật sắc vang lên ở phía sau:

- Khôi Vỹ à! Công việc tôi nhờ anh làm hồi sáng anh làm tới đâu rồi?

Khôi Vỹ và Thu Lan cùng quay người lại, và cả hai đều ngượng ngùng nhận ra đó là Cẩm Hoa. Khôi Vỹ đưa tay chạm mồ hôi, cười lấp liếm:

- Ủa! Chào chị ạ. Máy cái mẫu quảng cáo chị đưa cho em đã hoàn thành xong, chỉ cần lòng tiếng và chị xem lại là hoàn tất ạ!

Cẩm Hoa liếc nhẹ:

- Lúc này tôi tình cờ nghe anh quảng cáo về chức vụ của mình trong công ty này phải không?

Thu Lan mỉm cười trêu Khôi Vỹ:

- Đáng đời!

Nhìn Thu Lan, rồi nhìn sang Cẩm Hoa, Khôi Vỹ nghếch mặt, sượng trân, đánh trống lảng:

- À, tôi phải đi gặp mấy người lòng tiếng cho phim, tôi sẽ cố gắng hoàn thành để sáng mai mẫu quảng cáo hoàn chỉnh. Thôi, chào chị Cẩm Hoa nhé?

Chưa nói xong, Khôi Vỹ đã bước nhanh xuống cầu thang để trốn chạy cái nhìn giễu cợt của Thu Lan:

- Khôi Vỹ... Khôi Vỹ!

Dừng lại khi nghe tiếng gọi quen thuộc. Tuấn Nam đuổi theo gọi:

- Ủa, Tuấn Nam! Mà làm tao hết hồn. Sao giờ này mới đi làm? Bộ muốn về hưu sớm hả?

Tuấn Nam cười, đưa mắt nhìn đồng hồ, chép miệng:

- Tao phải đưa bác Ba vào bệnh viện sớm rồi mới tới đây được mà ạ!

Khôi Vỹ thoáng nhú mày:

- Ủa! Bác Ba bị bệnh gì thế?

Bác Ba bị bệnh phổi tái phát. Không ai hay biết. May mà tao tới kịp.

- Gia Linh đi làm hả? Mà gọi điện thoại báo cô ấy chưa?

- Ừ, tao cũng định gọi. Nhưng nghĩ lại, thấy Gia Linh mới đi làm có mấy ngày, gọi sợ ảnh hưởng tới công việc của cô ấy. Mà tao lo cho bác Ba cũng ổn hết rồi. Chắc không sao đâu!

Khôi Vỹ vỗ vào vai Tuấn Nam:

- Ồ, vậy cũng được.

Tuấn Nam chợt nhớ:

- Mà này, Khôi Vỹ...

- Gì?

Tuấn Nam ngó xung quanh:

- Sáng giờ mà có thấy Cẩm Hoa không, sao không xuống phòng máy lạnh để trượt băng nghệ thuật vậy?

- Mà hỏi, tao mới nói nha. Thiệt tình tao không biết nữa.

- Thằng này!

- Thôi, chết rồi! Tao phải đi làm việc đây. Mà cứ ở đó đợi Cẩm Hoa, Cẩm Hồng gì đi. Tao mệt lắm. Mà chắc cô ấy cũng sắp đến rồi.

Nói xong, Khôi Vỹ chạy một mạch.

Bước vào phòng, ngồi xuống ghế, gỡ nhanh bản thiết kế, rồi bật máy tính lên xem lại, Tuấn Nam căng thẳng click chuột vẽ cho xong bản vẽ những công trình phụ của sân trượt băng nghệ thuật.

- Anh tới rồi hả Tuấn Nam?

Ngẩng lên, hơi nhòm người trên ghế, Tuấn Nam vội giải thích:

- À, Cẩm Hoa! Xin lỗi, do chiều nay tôi bận chút việc đột xuất nên tôi tới trễ. Chiều nay tôi sẽ ở lại làm bù giờ.

Cẩm Hoa khoát tay, thái độ khác hẳn ngày thường:

- Không sao. Anh có thể gác lại công việc và giúp tôi chút chuyện, được không?

Tuấn Nam ngạc nhiên, dè dặt:

- Có chuyện gì? Cô... chủ cứ nói!

Cẩm Hoa nhíu mày, thoáng hờn dỗi xuất hiện trong đôi mắt buồn xa xăm:

- Anh cứ gọi tên tôi là được. Tôi ghét nhất mấy người xưng hô cô chủ này cô chủ nọ.

Tuấn Nam tròn mắt, thoáng bối rối:

- Tôi... nhưng mà...

Cẩm Hoa cắt lời:

- Xuống nhà xe lấy xe chở tôi đi một chút. Anh làm được chứ.

Tuấn Nam ngăn người ngạc nhiên, giờ đồng hồ lên xem giờ.

- Giờ này sắp hết giờ ca chiều. Cô muốn đi giao dịch giờ này cũng muộn rồi đó.

Cẩm Hoa lắc đầu:

- Nhưng tôi muốn đi ngay.

Rồi cô bước đi về phía chiếc Camry mui trần đang đậu sẵn ngoài sân, Tuấn Nam chạy theo sau.

Cẩm Hoa giục:

- Nhanh lên đi, Tuấn Nam!

Nhìn theo sau Cẩm Hoa, Tuấn Nam ngạc nhiên với cách cư xử của cô. Anh xoa hai bàn tay vào nhau, nói với giọng thiếu tự tin.

- Thú thật là với loại xe này tôi lái... không quen lắm..

Cẩm Hoa lừ mắt:

- Vậy cái bằng lái xe bốn bánh kèm theo cái hồ sơ xin việc của anh là để trang trí hay là bằng giả sao? Thôi, sắp hết giờ rồi, nhanh nhanh lên giùm tôi nhé.

Hai người bước lên chiếc xe, Tuấn Nam ngoan ngoãn làm theo “lệnh” của Cẩm Hoa như robot. Xe chạy được một đoạn, Cẩm Hoa e dè đề nghị Tuấn Nam:

- Tuấn Nam này. Anh có thể chở tôi ra ngoại thành được chứ?

Vừa tập trung nhìn phía trước, Tuấn Nam vừa mỉm cười trả lời:

- Tất nhiên là được. Nhưng hôm nay chúng ta ký hợp đồng với công ty nào ở ngoại thành vậy, cô Cẩm Hoa?

Cẩm Hoa nói:

- Ờ...

Chưa kịp trả lời câu hỏi của Tuấn Nam, chợt như nhớ ra, Cẩm Hoa vỗ vai Tuấn Nam nói như ra lệnh:

- Anh dừng lại chỗ KFC giùm tôi.

Cẩm Hoa bước vội xuống. lát sau, cô bước ra với một túi xốp đựng thức ăn nhanh và thùng bia Heineken ướp lạnh.

Mở nắp bỏ vào, lên xe ngồi, Cẩm Hoa nói như tâm sự:

- Chúng ta đi được rồi. Anh biết không, từ lúc theo ba về Việt Nam, tôi chỉ được đi một số nơi, còn ngoại thành thì chưa. Chiều nay tôi định gác mọi chuyện ở công ty, anh Tuấn Nam có thể làm hướng dẫn viên giới thiệu cho tôi những cảnh đẹp trong chuyến picnic này nhé.

Thoáng bất ngờ với lời đề nghị của Cẩm Hoa, đến lúc này Tuấn Nam mới hiểu được mục đích của Cẩm Hoa.

Thái độ hơi ngỡ ngàng nhưng anh cũng vui vẻ gật đầu:

- Picnic ở ngoại thành à? Thú vị thật. Mà cô Cẩm Hoa này, sao cô lại chọn tôi đi với cô vậy. Bộ cô không còn giận tôi chuyện...

Cầm Hoa cắt ngang:

- Ô... bỏ qua đi! Mà anh Tuấn Nam này hỏi lạ thật. Tại thấy lần trước anh làm nhiệm vụ hướng dẫn viên cho tôi cũng làm tôi thấy thú vị, tôi nghĩ anh có lẽ rành các điểm du lịch, trong khi tôi thì mù tịt nơi này, nên nhờ anh thôi.

Tuấn Nam phì cười:

- Lý do cũng khá thuyết phục...

Cầm Hoa lừ mắt:

- Ô... cái anh này!

Cho xe chạy từ từ rồi rẽ sát lề đường, Tuấn Nam đề nghị:

- Vậy khỏi đi đâu xa. Tụi mình ghé khu du lịch Văn Thánh nhé. Nơi này cũng thú vị lắm. Khi nào có nhiều thời gian sẽ đi xa hơn.

Nở nụ cười thật tươi, Cầm Hoa nhẹ gật đầu:

- Ừ, tùy anh. Tôi giao quyền quyết định cho anh đó.

Cuộc đối thoại giữa Cầm Hoa và Tuấn Nam ngày càng trở nên thoải mái hơn, hai người thấy gần gũi hơn và dễ nói chuyện với nhau. Anh cho xe rẽ vào công khu du lịch Văn Thánh.

Xuống xe, cầm lấy chiếc túi đựng thức ăn, Tuấn Nam ôm thùng bia bước theo song song với Cầm Hoa.

Bày thức ăn lên thảm cỏ, hai người vừa trò chuyện vừa dùng tiệc. Bữa tiệc nhỏ kết thúc, chợt Cầm Hoa đề nghị:

- Anh Tuấn Nam nè! Anh cứ ngồi đây thư giãn đi, hay anh đi đâu cũng được. Tôi muốn cá một mình.

Chưa kịp nói gì, Cầm Hoa bước nhanh tới bến chọn một chiếc thuyền nhỏ, chèo nhanh ra giữa hồ.

Tuấn Nam với tay theo định bước lên vì không yên tâm thì đã muộn.

- Cầm Hoa! Cẩn thận đó...

Không kịp nữa, Cầm Hoa chèo chiếc xuồng, mặc dù không biết chèo nhưng cô không quan tâm, chiếc xuồng cứ quay vòng. Ngồi một mình giữa dòng nước menh mông, bóng tối dần buông xuống, Cầm Hoa chợt nhận thấy cô thật nhỏ bé, bơ vơ, nỗi buồn tủa ùa về, thật xót xa.

Cầm lon bia uống cạn, Cầm Hoa tự nói một mình:

- Trời ơi! Tại sao ba lại thay đổi như vậy. Người ba mà mình thần tượng đâu rồi? Mình hận người đàn bà đó, bà ta muốn gì, hay là bà ta muốn làm mẹ kế của mình? Không. Không bao giờ. Mẹ ơi... con phải làm sao đây.

Cầm Hoa cầm lon Heineken thứ hai lên, bật nắp, ngửa cổ uống như muốn quên đi tất cả. Cô muốn tất cả buồn phiền sẽ sớm tan biến phần nào.

Đi đi lại trên chiếc cầu bắt giữa hồ, Tuấn Nam rướn cổ gọi to:

- Cầm Hoa! Cầm Hoa! Cô làm gì ngoài đó mà không bơi xuống vào bờ. Trời sắp đổ mưa to rồi này. Cầm Hoa! Cô có nghe thấy không?

Sốt ruột nhìn lên trời, mây đen ùn ùn kéo đến thật nhanh phủ kín của bầu trời. Thật nhanh, phút chốc toàn bộ khu du lịch đã trắng xóa trong cơn mưa bất chợt.

Kéo trong túi ra chiếc ống nhòm mini, Tuấn Nam đặt mắt nhìn ra chiếc xuồng chỗ Cầm Hoa đang bơi, chiếc xuồng sắp ngập nước ở xa tít. Tuấn Nam hoảng hốt kêu lên:

- Ôi! Cầm Hoa. Cô muốn chết đuối hay sao mà ở ngoài đó mãi thế!

Không đợi lâu, Tuấn Nam cởi bỏ chiếc áo sơ mi vội nhảy ùm xuống hồ, bơi thật nhanh đến chỗ chiếc xuồng của Cầm Hoa.

Mưa giăng kín mặt hồ, Cầm Hoa biến mất, chiếc xuồng lật úp.

Tuấn Nam sốt ruột, la lớn:

- Cầm Hoa!...

Vài phút sau anh kéo lên bờ một thân hình oằn oại, mềm nhũn. Anh bế Cầm Hoa lên chạy nhanh vào phòng y tế của khu du lịch.

Tuấn Nam lo lắng:

- Cầm Hoa! Cô tỉnh lại đi. Ôi! Tự dưng cô lại chèo thuyền ra giữa hồ, uống nhiều bia như thế này. Biết vậy tôi đã không để cô đi một mình...

Cầm Hoa vẫn im lìm, không nhúc nhích.

- ...

Tuấn Nam sốt ruột:

- Để tôi... xoa dầu cho cô!

Tuấn Nam xoa dầu, xoa hai bàn tay Cẩm Hoa, gương mặt lo lắng. Một lúc sau, Cẩm Hoa tỉnh lại, cô thoáng bối rối khi thấy bàn tay mình nằm gọn trong bàn tay ấm áp của Tuấn Nam, trong lòng cô chợt len nhẹ một cảm giác là lạ, dễ thương. Cô lại nhắm mắt, suy ngẫm: “Thật không ngờ mình là con gái một mà ba không lo. Mẹ mất chưa tròn mười năm đã đi tìm duyên mới. Còn anh ta là một người xa lạ, luôn đối đầu với mình mỗi khi gặp mặt, mà sao giờ lại quan tâm, lo lắng cho mình như vậy...?”

Cẩm Hoa nghe loáng thoáng đâu đó bài hát “Con mưa tình yêu” vang lên...

Người yêu ơi cỏ mềm đã héo khô

Mặt hồ lá xác xơ những con đường vắng sương mờ

Từng bước chân cuốn đi mùa thu xa lắm

Để nỗi buồn cứ thế đến bao giờ?

Và cơn mưa ngoài trời đêm gió lạnh

Giật mình nhớ tới anh, hãy chờ em anh nhé

Và hãy cho nhau sát lại nụ hôn như bất ngờ

Ngọt ngào như vô tình yêu anh ngàn lần hơn nữa...

Cô khẽ chớp mắt, hai má nóng bừng. Cô không biết mình đang sống trong cảm giác gì...

Ngoài trời mưa vẫn tuôn ào ạt giăng kín bầu trời...